

»Længe leve det tysk-franske venskab!«

VI MÅ GØRE VORE ORD TIL VIRKELIGHED

af Helga Zepp-LaRouche,

formand for det tyske parti Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo),

og Jacques Cheminade,

formand for det politiske parti Solidarité et Progrès (S&P),

den 20. september 2012

"Vive l'amitié Franco-Allemande" ? "Længe leve det tysk-franske venskab!", sagde forbundskanslerinde Angela Merkel den 8. juli 2012 i sin tale i Reims i anledning af 50-års dagen for mødet mellem de Gaulle og Adenauer. Og den 22. september d.å. vil Francois Hollande og Angela Merkel deltage i en officiel begivenhed i Ludwigsburg i anledning af 50-års dagen for præsident de Gaulles tale til den tyske ungdom.

Vi glæder os over disse fortidige giganters opnåede resultater og over vore folks forsoning. Men lad os være ærlige: Hvis ovenstående ord skal blive til sandhed, så kan dette hverken ske inden for de nuværende rammer af Den europæiske Union, der allerede har gjort ordet Europa forhadet, eller sådan, som vi i øjeblikket driver politik.

Et sandt venskab består i at gøre noget godt for menneskehedens sag i fællesskab. Derfor er det vor mission at fremkalde en ny renæssance, i hvilken vi, i ånden fra Den westfalske Fred af 1648, træder i skranken for den andens fordel. Som ledende personer i Tyskland og Frankrig er vi fast besluttede på at kæmpe for dette mål, så meget desto mere, fordi verdensfreden i øjeblikket står på spil, og en finansiell, økonomisk og social opløsning truer vort kontinent.

Lad os benytte starten af fejringen af det tysk-franske år, der nu finder sted i Ludwigsburg, og bruge mødet mellem Hollande og Merkel i anledning af 50-års dagen for underskrivelsen af Élysée-traktaten, som er planlagt til den 22. januar næste år som en gunstig lejlighed. Lad os benytte fortidens tilkæmpede resultater som inspiration for fremtiden. De Gaulle og Adenauer sagde: "Tilsammen kan vi overvinde alle udfordringer til gavn for begge vore folk og til gavn for Europa." Men de tilføjede også: "Denne ånd må af hver generation på ny blive belivet".

Det er på tide, at vi gør dem kunststykket efter. Vi er fast besluttet på at ændre vore medborgeres og

statslederes tankegang med den hensigt, at de med fornyet begejstring arbejder hen imod det, som vore kommende generationer har brug for, i stedet for blot at forvalte et dødt system. Derfor kræver, at forbindelserne mellem vore to lande finder sted på et nyt grundlag, der hviler på fem hovedpunkter:

1. En politik med store projekter i europæisk, eurasiske og verdensomspændende målestok med henblik på skabelsen af en verdenslandbro, og hvortil også hører Østeuropas, Middelhavsområdet og Afrikas udvikling samt udforskning af rummet. Dette er den eneste vej for atter at give menneskeheden et fremtidsperspektiv, en platform for nye opdagelser og teknologier til fordel for en stigning af den potentielle, relative befolkningstæthed og dermed et alternativ til den affolkingspolitik, som Det britiske Imperium driver.

2. Skabelsen af de nødvendige, statslige kreditter til disse projekter ved hjælp af en alliance af nationalbanker i stedet for bankernes centralbank, som Mario Draghis nuværende, europæiske centralbank.

3. En sådan politik kræver fra begyndelsen et globalt, Glass/Steagall-bankopdelingsystem for at adskille de kommercielle banker fra de spekulative investeringsbanker og forhindre en styrkelse af det nuværende kasinosystem, der har inficeret Europa og saboterer store projekter og den dertil nødvendige kredit.

4. Afskaffelsen af euro-systemet, der vist sig at være ødelæggende og kun er til gavn for finansspekulanterne i City og London, Wall Street og deres allierede i kontinentaleuropa. Uden en global Glass/Steagall-lov og en udtræden af eurosystemet vil en verdensomspændende økonomisk genrejsning aldrig kunne finde sted, og vi ville være dømt til en termonuklear konfrontation eller en affolkning, eller begge dele.

5. Indledningen af en kulturel renæssance, for atter at bringe det bedste frem, som Europa, til inspiration for hele verden, kan bidrage med ? ikke som et spørgsmål om den europæiske stolthed, men som noget værdifuldt, som vi gerne vil dele med andre. Europæiske videnskabsstipendier er opkaldt efter Erasmus, Leonardo og Comenius, og den europæiske hymne er koret fra Beethovens 9. Symfoni. Det bliver alt sammen, i det nuværende europæiske system, til en sørgelig vittighed. Vi er fast besluttet på at vende tilbage til fortidens dyrebare værker for at genopdage deres skønhed som kilde til fremtiden.

Vore ord må have virkning af en sten, der kastes i Den europæiske Unions grumsede kær og for at igangsætte en strid med henblik på, at tingene ændrer sig. Vi tror på den europæiske kulturs vidunderlige, menneskelige værdier; de udgør det indhold, der manglede i Élysée-traktaten og den tysk-franske traktat. Vi er overbevist om, at midt i den nuværende, stormomsuste verden, hvor vi trues af kaos og termonuklear krig, er netop disse værdier af afgørende betydning for menneskehedens fælles mål. Det må vi sige højt, for Europas tavshed og mangelen på ethvert, positivt perspektiv bliver mere og mere til lammenes tavshed.

Destinations URL: <http://www.schillerinstitut.dk/drupal/node/715>